

мърки да се държи единъ момъкъ отъ Калоферъ (Ив. Шоповъ) подъ прѣкия надзоръ на директора на атинската гимназия: този момъкъ не бивало „да скита кждето и когато си иска“, както правѣли Селимински и Золотовичъ, когато следвали въ Кидония. Режимътъ въ училището ще е билъ, значи, доста либераленъ, и ученицитѣ не сж били стѣснявани въ часоветѣ извънъ училищнитѣ занятия. Това потвърждава и френскиятъ елинистъ Firmin Didot (отъ знаменитата парижка кжца печатари и издатели), който презъ 1817 г. прекаралъ два месеца въ училището на Кидония. Поразенъ отъ ревността и религиозната почитъ къмъ уроцитѣ и учителитѣ на питомцитѣ тукъ, той не скрива, че, макаръ думитѣ на преподавателитѣ да имали стойностъ на свещенъ законъ за ученицитѣ и редътъ да се пазѣлъ строго, пакъ нѣкои ученици имали свобода да излизатъ изъ града и да си купуватъ каквото имъ трѣбва. Нека изтъкнемъ още, че покрай толкова полезни знания и внушения въ училището, Селимински е билъ принуденъ да усвоява и голѣмъ, мъртавъ за умственото му развитие балластъ, който е трѣбвало по-късно да отхвърля като спирачка за духа. Говорейки веднажъ за образованието на българчетата въ Одеса, тѣй добре подзето и тѣй плодоносно, Селимински пише на Г. Золотовича на 14 ноемврий 1843 г.. отъ Атина: „Ние заслужваме не само съжаление, но и присмѣхъ — учимъ работи, които трѣбва да забравимъ, щомъ напуснемъ училището. Моля те, кажи ми истината: колко пжти си повтарялъ каквото сме учили въ Кидонийското училище? Никакъ. Следователно, учение, ненужно за живота и за обществено-политическитѣ и нравственитѣ нужди на народа ни, е глупостъ. Нека обърнемъ внимание къмъ сжщественитѣ нужди на народа си, а не къмъ въображаеми“.

Кои сж тѣзи въображаеми нужди, несъвмѣстими съ реалнитѣ, можемъ да си представимъ донѣкжде, като знаемъ, че ученицитѣ, обхванати отъ прекаленъ култъ къмъ древноното величие и древната култура, намислили да говорятъ помежду си не на живия, покваренъ въ много точки гръцки, а на стария литературенъ езикъ, осветенъ съ славата на Софокла, Пиндара и Платона. Ентузиазмътъ за новата класическа насока на гръцката просвѣта накаралъ младежитѣ въ Кидония, както ни свидетелствува пакъ френецътъ Didot, да промѣнятъ просташкитѣ си имена Яни, Янаки, Георги, Иларионъ